

Kdyby vzkříšení spočívalo jen v tom, že Bůh oživí naši mrtvolu ...

velikonoce
(Podle Carlo Carretta)

Kdyby vzkříšení spočívalo jen v tom, že Bůh oživí naši mrtvolu, pokorně bych ho požádal:

„Prosím tě, Pane, nech mě v zemi.

A jestli si chceš posloužit tím, co z mého těla zbylo, dej z něho vyrůst květině. To úplně stačí.“

Jen si to představte: Díky práškům a všestranné péči jste se dožili 95 let. Vaše tělo, zesláblé a nevzhledné, ale už přímo volá po tom, aby zmizelo z tohoto světa. A do tohoto pětadevadesátiletého těla by se měl při vzkříšení vrátit život? To by tedy byla pěkná rána! Kdyby vzkříšení spočívalo v tom, že Bůh jen oživí naši mrtvolu, pokorně a upřímně bych ho požádal: „Prosím tě, Pane, nech mě v zemi. Nechci, aby ještě někdy někdo viděl mou vráscitou tvář. A jestli si chceš přece jen posloužit tím, co z mého těla zbylo, dej z něho vyrůst květině. To úplně stačí.“

VZKŘÍŠENÍ NENÍ ZNOVUOŽIVENÍ MRTVOLY

Vzkříšení není znovuoživení mrtvoly, byť by to byla mrtvola krásné dívky, která zemřela ve dvaceti letech, nebo mrtvola mladíka, jemuž jeho přítel, básník Pascoli, věnoval tyto verše: *Lepší je umřít na vrcholu krásy, a o šedinách ještě nevědět, tvé kučeravé, plavé, hebké vlasy, tvá matka jemně učeše ti.*

NAŠE VLASY, SLEPENÉ SMRTELNÝM POTEM, NÁM UČEŠE BŮH ŽIVOTA

Naše vlasy, poznamenané vším trápením, kterým jsme v životě museli projít; vlasy, které nakonec slepil v tvrdé chomáče smrtelný

pot, nám učeše někdo jiný: Bůh života, který se skloní k naší smrti, ještě umocněné stářím, hříchem a prožitou bolestí, a tak jako kdysi při zrození kosmu do nás vdechne dech života, tentokrát ale se slovy: „Všecko tvořím nové - tedy i tebe. Udělám tě takového, jakým's vždy toužil být.“

(Podle knihy Carlo Carretta „Poušť uprostřed města“, kterou vydalo nakladatelství Cesta; www.vira.cz)

Pravá revoluce je od Boha

V minulém století proběhly revoluce, jejichž programem bylo nečekat už nic od Boha.

(Benedikt XVI.)

V minulém století jsme zažili revoluce, jejichž společným programem bylo nečekat už nic od Boha, vzít osud světa zcela do vlastních rukou. Tak se lidská a dílčí hlediska stala absolutním měřítkem lidského směřování.

Absolutizace toho, co není absolutní, nýbrž relativní, se nazývá totalitarismus. Ten neosvobozuje člověka, ale naopak mu bere jeho důstojnost a zotročuje ho.

Svět nemohou zachránit ideologie. Svět může být zachráněn jedině obrácením se k živému Bohu, který je naším Stvořitelem, zárukou naší svobody, zárukou toho, co je opravdu dobré a pravdivé. Pravá revoluce spočívá jedině v radikálním obrácení k Bohu, který je měřítkem spravedlnosti a zároveň je věčnou láskou. Co jiného než láska by nás mohlo zachránit?

Jedině od Boha přichází pravá revoluce, podstatná změna světa.

Zpracováno podle knížky „Na minutu s Benediktem XVI., O víře, naději a lásce“ kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství; www.vira.cz

